

РЕШЕНИЕ

№ 2887

гр. София, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 05.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1437** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Р. К., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , със съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 8, чрез адв. Г. А., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) по заявление № ANK 22003880/18.11.2022г., издаден на 19.01.2023г. от Първи секретар при Посолството на Р. България в [населено място], Р. Турция.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Поддържа, че актът не е мотивиран и липсват изложени факти, които да обосновават крайния извод за издаването на процесния отказ. Моли съда за отмяна на оспорения отказ, връщане на преписката на административния орган с указания и присъждане на разноски.

Ответникът - Консулско длъжностно лице в КС на Република България в А., Република Турция /Първи секретар при Посолството на Р. България в [населено място]/, чрез процесуален представител юрк. З., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като прецени доводите на страните във връзка със

събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 18.11.2022г. жалбоподателят Р. К. е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) на основание чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ, съгласно, която норма разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната /л. 22/.

Към заявлението са приложени: Копие от паспорт U27352959, издаден на жалбоподателя от Р. Турция; Справка от Република Турция – Дирекция на службата по социално осигуряване, [населено място] от 26.09.2022г. относно получавана от кандидата месечна пенсия в Турция; договор за наем от 23.09.2022г.; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, удостоверяващ, че наемодателите са собственици на наетия от молителя недвижим имот; декларация с нотариална заверка на подписа на Р. К., [дата на раждане] , за трайно установяване на територията на Република България; декларация с нотариална заверка на подписа на Р. К., [дата на раждане] , за трайно установяване на територията на Република България за желание за теглене и получаване на пенсията му на територията на Р. България и използването им за осигуряване на издръжка на територията на Р. България; удостоверение от „Инвестбанк“ АД, относно открита разплащателна сметка и притежавани от кандидата финансови средства; декларация от 23.09.2022г. с нотариална заверка на подписа на Т. Дюзали, [дата на раждане] , за поемане на задължение за осигуряване на подслон на Р. К. на територията на Р. България; удостоверение за липса на съдимост на молителя в Турция; извлечение от граждански регистър; медицинска застраховка на името на кандидата.

Постановен е оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) по заявление № ANK 22003880/18.11.2022г., издаден на 19.01.2023г. от Първи секретар при Посолството на Р. България в [населено място], Р. Турция, мотивиран с основание по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, че с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Актът е връчен на кандидата лично срещу подпис на 19.01.2023г.

По делото са приети и приобщени административната преписка, както и доказателствата по съгласувателната процедура, осъществена от ДАНС, обособени в класифициран том.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена по пощата на 31.01.2023г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната

структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВНР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.34, ал.1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Н./, със Заповед № 16/20.06.2022г., издадена от Посланика на Република България в А., с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи на основание чл.27, ал.2 Н., в която фигурира издателят на отказа Д. Ф. (л.11).Предвид изложеното съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма - формуляр по образец, съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 Н..

При постановяване на процесния отказ не са допуснати нарушения на административно процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. От приетите и неоспорени по делото писмени доказателства, съдът приема за установено, че преди издаване на оспорвания отказ е изпълнена съгласувателната процедура, разписана в Инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, издадена от министъра на вътрешните работи, министъра на външните работи и председателя на Държавната агенция "Национална сигурност" (ДАНС), на основание § 3 и § 4 от Заключителните разпоредби на Наредбата. Според чл. 3, ал. 1 от Инструкцията Министерството на външните работи чрез Дирекция „К. отношения" съгласува с ДАНС и Дирекция „Миграция" при МВР заявленията за издаване на визи за дългосрочно пребиваване, приети в българските задгранични представителства. В чл. 9, ал. 2 от Инструкцията е предвидено, че при получаване на заявлението за издаване на виза, дирекция „К. отношения" проверява за наличие на заявка по чл. 7, ал. 1, т. 2 (заявени от ДАНС гражданства или категории граждани) и при необходимост я изпраща на ДАНС. Съгласно императивната норма на чл. 10, ал. 2 от Инструкцията при наличие на отрицателно становище по чл. 9, ал. 2 издаването на визата се отказва.

Административният акт е постановен в съответствие с материално правните норми. Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата. Съгласно приложимата норма на чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Според определението, дадено в чл. 3, ал. 1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за

влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, сред които основания, в т. 1 е и когато се установи, че с действията си лицето е поставило или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, или за което има данни, че действа против националната сигурност.

Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, вр. с чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

Съгласно приложимата норма на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност. От анализа на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на ДАНС е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че процесният отказ не е мотивиран, тъй като според изричната норма на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, когато съображенията за отказа са свързани с интересите на националната сигурност, какъвто безспорно е настоящият случай, то в акта се посочва единствено правното основание за постановяването му, без да се излагат конкретните мотиви, послужили за постановяване на отрицателното становище на ДАНС. С позоваване на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, вкл. чрез изписването на текста й, издателят на административния акт е изпълнил задължението си да мотивира същия според изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Съгласно цитираната норма издаването на виза се отказва на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ е предвидено, че мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. От посочената разпоредба следва, че наличието на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ дава възможност мотивите от една страна да се съдържат в друг документ, различен от стандартния формуляр за отказ, а от друга, да са посочени в отделен документ, изготвен от органи, различни от издателя на отказа на виза - от съответните компетентни органи, в случая тези от ДАНС. В настоящия случай, те се съдържат с представеното от ДАНС становище, съдържащо класифицирана информация и съставена по реда на Закона за защита на

класифицираната информация. Заедно с придружаващите я документи, също съдържащи класифицирана информация, те са отделени в отделен том към делото. Тази справка е съставена преди издаване на постановления отказ на виза, поради което е част от преписката по издаването му. Поради изложеното, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата за липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид "D". Действително, посоченото във формуляра за отказ: „чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ не дава достатъчно информация за фактите, на които се основава отказа, но в случая е спазено изискването за мотивиране, като мотивите, на основание чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ са в отделен документ, издаден от съответния компетентен орган - ДАНС, съставен по реда на ЗЗКИ.

Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай, още повече, че с оглед съдържащата се в становището на ДАНС класифицирана информация, специалният закон предвижда, те да бъдат отделени от формуляра за отказ. Тази възможност в случая е и законово закрепена в разпоредбата на чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ.

В производството по оспорване на отказ за издаване на виза, на основания свързани с националната сигурност, съдът е компетентен и проверява единствено дали е проведена съгласувателната процедура, разписана в Инструкцията, и дали е изразено отрицателно становище от ДАНС, не и дали са били налице действително основания за това отрицателно становище. В настоящото производство не може да бъде извършен инцидентен контрол за законосъобразност на становището на ДАНС, поради което и конкретните факти, обосноваващи довод, че с действията си чужденецът, кандидатстващ за виза е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или че действа против националната сигурност, са неотнормирани към предмета на спора.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира, че с обжалвания отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно определението дадено в § 1, т. 1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност. Преценката за наличие на заплаха за сигурността и интересите на държавата принадлежи на компетентния орган и се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че в рамките на съгласувателната процедура данните сочат, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на Българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в производство без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Изходът на спора обуславя основателност на своевременно заявената от ответника претенция за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова следва да му бъде присъдено. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ оспорващият следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. К., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) по заявление № ANK 22003880/18.11.2022г., издаден на 19.01.2023г. от Първи секретар при Посолството на Р. България в [населено място], Р. Турция.

ОСЪЖДА Р. К., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , да заплати на Министерство на външните работи сторените по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: